

บทที่ ๒

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

คำว่า " ทศนคติ " (Attitude) ออสแคมป์ (Oshamp ๑๙๓๗) ให้ความหมายดั้งเดิมหมายถึง ท่าทางของคนที่ (a person's bodily position or posture) และบางครั้งก็มีการใช้คำนี้ในความหมายเช่นนี้อยู่ แต่ในทางสังคมศาสตร์ยุคปัจจุบัน คำ ๆ นี้ มักจะใช้ในความหมายว่า เป็นท่าทางของจิตใจคน (posture of the mind) มากกว่าของร่างกาย การศึกษาทัศนคติมีมาตั้งแต่สมัยแรกเริ่มของจิตวิทยาสังคม และเป็นโน้ตทัศน์หนึ่งในจำนวนไม่กี่โน้ตทัศน์ที่ได้รับความสนใจจากนักจิตวิทยาสังคมเป็นจำนวนมากในทุกยุคทุกสมัย จนกระทั่งปัจจุบันนี้ ความจริงมีนักจิตวิทยาบางท่านเคยให้คำนิยาม จิตวิทยาสังคมว่า เป็นการศึกษาทัศนคติโดยอาศัยหลักการทางวิทยาศาสตร์ (Thomas & Znaniceki , ๑๙๕๑) แต่นักจิตวิทยาสังคมอีกหลายท่าน เช่น อัลพอร์ต (Allport) เขียนไว้ในปี ค.ศ. ๑๙๓๕ ว่า ทศนคติเป็นหัวข้อที่เป็นหัวใจของจิตวิทยาสังคมที่เกี่ยวข้อง จนถึงปี ค.ศ. ๑๙๓๔ เคลแมน (Kelman) ก็ระบุว่า ตั้งแต่สมัยอัลพอร์ตมาจนถึงปัจจุบันก็ยังรักษาความเป็นหัวใจของจิตวิทยาสังคมไว้ได้ ยิ่งไปกว่านั้น เบคโวิทซ์ (Bekowitz ๑๙๓๒) ให้ความเห็นว่า ทศนคติเป็นคำที่ใช้กันแพร่หลายที่สุดมากกว่าคำใด ๆ ในสาขาวิชาต่าง ๆ ทางสังคมศาสตร์ (ชีระพร อุวรรณโณ ๒๕๒๑ : บทที่ ๔ หน้า ๑)

นิยามของทัศนคติ

" ทศนคติ " เป็นคำที่ได้รับการนิยามแตกต่างกันออกไปมากที่สุด เรียกได้ว่ามากกว่าโน้ตทัศน์ใด ๆ ในจิตวิทยาสังคม ในระยะต้นช่วงปี ค.ศ. ๑๙๓๕ เนลสัน (Nelson) ได้ทำการสำรวจและพบว่า มีการให้นิยามทัศนคติแตกต่างกันถึง ๓๐ นิยาม ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ แมกควาย (McGuire) ได้สำรวจอีกครั้งก็พบว่า มีนิยามทัศนคติเพิ่มขึ้น

มาอีกถึงกว่า ๑๐๐ นิยาม และแม้กระทั่งปัจจุบันนี้ก็ยังไม่เป็นที่ตกลงกันแน่นอนว่า นิยามใด เป็นนิยามที่ทุกคนควรรู้จักกัน แต่ก็ยังนับว่าเป็นการดีที่การสำรวจพบว่า มีมโนทัศน์หรือลักษณะ สำคัญหลายประการที่พบร่วมกันในนิยามเหล่านั้น ดังนี้

๑. ทัศนคติที่มีที่หมาย (Attitude Object) ที่หมายถึงเหล่านี้ได้แก่ สิ่งของ คน สถานที่ แนวความคิด สถานการณ์ เป็นต้น ไม่ว่าจะ เป็นรูปเอกพจน์หรือพหูพจน์ก็ตาม ตัวอย่างเช่น ที่หมายของทัศนคติอาจจะเป็นกลุ่มคน เช่น กลุ่มคนวัยรุ่น เป็นวัตถุ เช่น สถานที่ตากอากาศ เป็นมโนทัศน์ที่ไม่มีตัวตน เช่น เสรีภาพ หรืออาจเป็นแนวคิดที่เชื่อม หลายมโนทัศน์เข้าด้วยกัน เช่น เสรีภาพของประชาชนที่จะแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ เขาต้องการ

๒. มีการระบุในแง่ดี-ไม่ดี (Evaluation aspect) เช่น ทัศนคติที่มีต่อชาวเขมรอพยพอาจเป็นในทางดี คือ เห็นอกเห็นใจคนเหล่านั้นว่าต้องหนีร้อนมาพึ่งเย็น หรืออาจเป็นในทางที่ไม่ดี เพราะคนไทยในชนบทก็ลำบากมากพออยู่แล้ว รัฐบาลยังจะต้อง มากูแลคนเหล่านั้นอีก

๓. มีลักษณะค่อนข้างยั่งยืนคงทน (Relatively enduring) แม้ว่า นักจิตวิทยาจะไม่ถือว่าทัศนคติต่อสิ่งใดเป็นของถาวร แต่ลักษณะของความยั่งยืนคงทนก็เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป คือ ยั่งยืนคงทนจากวันก่อนมาวันนี้ หรือมีก่อนมาป็นี่ จนกว่าจะมี เหตุผลใดทำให้เปลี่ยนไปการศึกษาที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะนี้ได้แก่การศึกษาของทีสทอล เวท (Thistlewaite ๑๙๓๔) ซึ่งวัดทัศนคติทางสังคมหลายด้านของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ในสหรัฐ ๒๕ แห่งด้วยกัน ปีละ ๑ ครั้ง เป็นเวลา ๓ ปี ติดต่อกันแม้ว่าเวลาช่วงนั้นจะมี เหตุการณ์สำคัญ ๆ หลายอย่างเกิดขึ้น เช่น การประท้วงของนักศึกษาต่อการที่สหรัฐบุกเข้า กัมพูชา และการยิงนักศึกษาถึงแก่ความตายและบาดเจ็บในการประท้วงที่เกิดขึ้นใน มหาวิทยาลัยเคนท์สเทท และวิทยาลัยเวคส์สแตท เหตุการณ์เหล่านี้ไม่ได้ทำให้ทัศนคติ ทางสังคมของนักศึกษาเปลี่ยนไปเท่าไร ตลอดช่วงระยะเวลา ๓ ปี นอกจากนี้ นิวคอมบ์ คูนิค แฟลคซ์และวอร์วิก (New Comb, Koonig, Flacks & Warwick ๑๙๖๗)

ยังได้เสนอหลักฐานสนับสนุนลักษณะที่กล่าวถึงนี้ในหมู่นักศึกษาวิทยาลัยเบนนิงตัน โดยนิวคอมบ์
 ระบุว่า ทักษะจิตของนักศึกษาเหล่านั้นเกี่ยวกับงานการเมืองและเศรษฐกิจที่วัดได้เมื่อตอนต้น
 ของทศวรรษ ๑๙๓๐ ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเท่าไรเลย เมื่อมาวัดอีกในปี ค.ศ. ๑๙๖๐
 เกี่ยวกับแบบแผนการลงคะแนนเกี่ยวกับเลือกของนักศึกษาเหล่านั้น ในการเลือกระหว่าง เคนเนดี
 และนิคสัน ความยั่งยืนคงทนของทักษะจิตของนักศึกษาเหล่านั้นมีอยู่ถึง ๒๕ ปี ซึ่งนับว่าเป็นเวลา
 ไม่น้อยเลยสำหรับคุณสมบัติบางอย่างของมนุษย์ (ซีระพร อุวรรณโณ ๒๕๒๑ : บทที่ ๔
 หน้า ๓)

๔. ความพร้อมในการตอบสนอง (Readiness for response)

คือคนมีความพร้อมในการตอบสนองต่อที่หมายของทัศนคติตามแนวความรู้สึกที่เขามีต่อที่หมายนั้น ๆ
 แต่ไม่ได้หมายความว่า ทัศนคติเป็นพฤติกรรมเสียเอง มันเป็นเพียงความพร้อมในการที่จะ
 กระทำหรือตอบสนองเท่านั้น เช่น ท่านอาจมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อความสกปรก ดังนั้นท่านมีความ
 พร้อมที่จะตอบสนองต่อความสกปรกในลักษณะที่จะขจัดมันเสีย แต่การที่ท่านจะลงมือทำอะไร
 ลงไปขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมคือ ท่านอาจลงมือทำความสะอาดเสียเอง
 หรือ สั่งให้คนอื่นทำถ้าท่านทำไม่ได้ แต่ถ้าท่านทำอะไรไม่ได้เลย ท่านก็อาจจะเดินหนีไปจาก
 สถานการณ์นั้น ๆ ก็อาจเป็นไปได้

ลักษณะที่กล่าวถึงสี่ประการนี้ นอกจากเป็นลักษณะรวมในคำนิยามส่วนมากแล้ว
 ยังเป็นลักษณะที่นักจิตวิทยาสังคมจำนวนมากยอมรับกันว่า เป็นลักษณะของทัศนคติ
 (Allport ๑๙๓๕ ; McGuire ๑๙๖๕ ; Oskamp ๑๙๗๗)

เมื่อทัศนคติเป็นมโนทัศน์ที่ต่างกันออกไป การจะเลือกยตินิยามหนึ่ง
 นิยามใด โดยทั่วไปแล้วจึงต้องพิจารณาว่านิยามใดเป็นประโยชน์มากที่สุดและนิยามใดได้
 รับการยอมรับมากที่สุด นิยามที่มีลักษณะดังกล่าวนี้ ยังมีใครมีการพิสูจน์กันให้ชัดเจนแน่นอน
 ลงไปและยังเป็นงานที่นักจิตวิทยาสังคมยุคปัจจุบันยังคงทำกันอยู่ แต่คนทั่วไป นิยามใดได้รับการ
 การยอมรับมากที่สุดก็มีแนวโน้มที่ว่า นิยามหนึ่งโดยเฉพาะเป็นนิยามที่นำไปใช้อย่างและใช้กัน
 บ่อยที่สุด คือ นิยามที่อัลพอร์ต (Allport) ได้ให้ไว้ในปี ค.ศ.
 ๑๙๓๕ ว่า (ซีระพร อุวรรณโณ ๒๕๒๑ : บทที่ ๔ หน้า ๓)

"ทัศนคติ คือ สภาพทางจิตหรือประสาทของความพร้อมที่จัดรูปขึ้นจากประสบการณ์และแรงอิทธิพลในทางกำกับหรืออิทธิพลที่ไม่อยู่นิ่งแก่การตอบสนองของบุคคลต่อที่หมายและสถานการณ์ทั้งหลายที่เกี่ยวข้อง "

การวัดทัศนคติ

การวัดทัศนคติ เซอร์สโตน (Thurstone ๑๙๒๘ : ๗๗) ได้ให้ความเห็นว่า จะวัดโดยตรงไม่ได้ต้องวัดจากการแสดงออกของทัศนคติในรูปของความคิดเห็นหรือภาษาพูด ซึ่งอาจจะวัดได้ไม่แน่นอน จึงมีผู้ให้คำแนะนำว่า ควรจะวัดทัศนคติจากพฤติกรรมที่แสดงออกจริง ๆ แต่ก็มีผู้คัดค้านเช่นเดียวกันว่า อาจจะคลาดเคลื่อนได้ เพราะพฤติกรรมของพวกเรา บางทีก็บิดเบือนไปจากทัศนคติที่มีอยู่จริง ดังนั้น เซอร์สโตนจึงให้ความเห็นว่า ทั้งภาษาพูดและพฤติกรรมที่แสดงออกจริง ๆ เป็นเพียงเครื่องชี้ทัศนคติเท่านั้น ย่อมจะมีความคลาดเคลื่อนตามหลักของการวัดเป็นธรรมดาและเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว เซอร์สโตนได้ใช้การวัดทัศนคติจากการตอบว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความในมาตรวัดทัศนคติ แต่จะต้องไม่สรุปเอาว่า คน ๆ นั้นจะปฏิบัติตามในข้อที่ตนเองเห็นด้วย

ค.ศ. ๑๙๒๘ เซอร์สโตนและเซฟ ได้เขียนเอกสารออกเผยแพร่มิชื่อ ว่า "การวัดทัศนคติ" (Thurstone & Chave ๑๙๒๘ : The Measurement of Attitude) เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการวัดและกรรมวิธีในการสร้างมาตรวัดทัศนคติที่อาศัยการพิจารณาคัดเลือกของบุคคลกลุ่มหนึ่งเป็นเกณฑ์เพื่อพิจารณาว่า คำถามที่รวบรวมไว้นั้น จะอยู่ในตำแหน่งใดของมาตรซึ่งได้กำหนดอันตรภาคที่เท่ากันอย่างเห็นได้ชัดให้ทัศนคติให้ต่อการสร้างมาตรวัดทัศนคติวิธีนี้ว่า วิธีกำหนดอันตรภาคที่ปรากฏเท่ากัน (The Method of Equal Appearing Intervals) วิธีกำหนดอันตรภาคที่เท่ากันอย่างเห็นได้ชัดนี้ เซอร์สโตนและเซฟ ถือว่า คุณลักษณะใด ๆ ในความรู้สึกลึกซึ้งของคนเรานั้นจะมีตั้งแต่เห็นชอบด้วยมากที่สุด (Most Favorable) ไปจนถึงเห็นชอบด้วย

น้อยที่สุด (Most Unfavorable) ดังนั้นภายในช่วงของความสุดโต่งของความรู้สึกดังกล่าวนี้เราอาจจะแบ่งออกเป็นช่วงหรือเป็นอันตรภาค (Interval) ที่เท่า ๆ กันอย่างเห็นได้ชัดและให้บุคคลอื่นช่วยตัดสินคุณค่าต่าง ๆ บรรจุในแต่ละช่วงเหล่านั้น โดยพิจารณาตามลำดับความเห็นชอบด้วยมากหรือน้อยซึ่ง เรอร์สโตนและเซฟ ได้นำแบ่งออกเป็น ๑๑ ช่วงเท่า ๆ กัน พร้อมกันนั้นก็ได้กำหนดค่าน้ำหนักของแต่ละช่วงหรืออันตรภาคลงไปให้แน่ชัด การกำหนดช่วงอันตรภาคและกำหนดค่าน้ำหนักไว้ก่อนที่จะนำเสนอให้บุคคลอื่นพิจารณาลงความเห็นเช่นนี้ เราเรียกได้อีกนัยหนึ่งว่า วิธีการเสนอแนวทางที่จะให้ลงความเห็น (Priori Approach) และการสร้างมาตรวัดทางจิตวิทยาโดยตรง โดยมิต้องอิงอาศัยแนวเทียบทางฟิสิกส์ และเพื่อ เป็นเกียรติแก่ผู้ริเริ่ม จึงเรียกวิธีการตัดสินดังกล่าวนี้ว่า วิธีการของเธอร์สโตน (Thurstone's Method) ทั้งนี้เพราะเธอร์สโตนเป็นผู้ริเริ่ม โดยร่วมกับเซฟให้สร้างมาตรวัดทัศนคติชิ้นครั้งแรกที่มหาวิทยาลัยชิคาโก ในตอนแรก ๆ นั้น เขาได้ใช้วัดทัศนคติต่อศาสนา บทลงโทษตามกฎหมายบ้านเมือง และทัศนคติต่อคอมมิวนิสต์ เป็นต้น

ดังนั้นถ้าจะพิจารณาถึงประวัติศาสตร์ของการวัดทัศนคติแล้วก็อาจจะกล่าวได้ว่า เธอร์สโตนเป็นบุคคลสำคัญยิ่งในฐานะที่เป็นผู้สร้างปรากฏการณ์ใหม่ที่สำคัญอย่างที่สุดในวงการวัดทัศนคติ โดยการนำเสนอแนวความคิดทางด้านการสร้างมาตรทางจิตวิทยาขึ้นโดยตรง และนำมาประยุกต์ใช้ในงานด้านการวิจัยและวัดทัศนคติ

วิธีสร้างมาตรทัศนคติแบบ เธอร์สโตน

วิธีสร้างมาตรวัดทัศนคติแบบ เธอร์สโตนนี้ นับเป็นก้าวแรกของการนำวิธีสร้างมาตรทางจิตวิทยาโดยตรงมาใช้เป็นรากฐานสำคัญในการศึกษาทัศนคติ โดยการกำหนดอันตรภาคที่เท่ากันอย่างเห็นได้ชัดเป็นแนวให้ลงความเห็นโดยอาศัยมติจากผู้ตัดสินเป็นสำคัญ โดยมีขั้นตอนในการสร้างมาตรดังนี้

ขั้นที่ ๑ การกำหนดตัวแปรทางด้านทัศนคติ

ลำดับแรกในการสร้างมาตรวัดทัศนคติ ผู้สร้างจะต้องกำหนดให้ชัดเจนว่า สิ่งที่ต้องการวัดคืออะไร ขอบเขตของสิ่งที่วัดและกลุ่มบุคคลที่จะวัดคือกลุ่มใด

ขั้นที่ ๒ การรวบรวมข้อความ

ขั้นนี้เป็นขั้นรวบรวมความคิดเห็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับเรื่องที่เราต้องการศึกษา เรียกได้ว่าเป็นการรวบรวมสิ่งเร้าที่จะนำไปใช้การกระตุ้นความรู้สึนึกคิดของบุคคลให้แสดงปฏิกิริยาตอบสนองออกมาในรูปของการชี้ตอบแบบสอบถาม เซอร์สโตนและเซฟ (Thurstone & Chave ๑๙๒๘ : ๒๒๖) ได้เสนอแนะเกณฑ์ทั่ว ๆ ไปในการรวบรวมแนวความคิด (Opinion) ที่จะนำมาใช้เป็นหลักในการสร้างคำถามกล่าวคือ

๑. แนวความคิดนั้นจะต้องสื่อแสดงให้เห็นทัศนคติของบุคคลต่อที่หมายต่าง ๆ ในขณะปัจจุบัน มิใช่สื่อแสดงทัศนคติในอดีตกาลอันผ่านพ้นมาแล้ว
๒. ไม่ควรใช้แนวคำถามหรือแนวความคิดชนิดครอบจักรวาลที่กินความกว้างขวาง และตีความไปได้หลายแง่หลายมุม
๓. ไม่ควรใช้แนวคำถาม ที่จำเพาะเจาะจงเป็นกรณีพิเศษเป็นเรื่องวิจิตรพิศดาร หรือเป็นเรื่องปลีกย่อยเฉพาะบุคคล
๔. แนวคำถามที่ใช้ควรจะสามารถจำแนกความรู้สึนึกคิดของบุคคลได้พอสมควร มิใช่แนวความคิดที่ทุกคนจะต้องตอบให้ตรงกันทั้ง ๆ ที่ต่างคนต่างก็มีทัศนคติผิดแปลกกัน
๕. ควรจะหลีกเลี่ยงแนวคำถามที่ค่อนข้างลุ่มลึก และศัพท์สูงจนยากที่คนทั่ว ๆ ไปจะตีความและแปลความหมายได้ถูกต้องตรงกัน
๖. ไม่ควรใช้ภาษาวิบัติ หรือศัพท์สะแลง อันจะก่อความสับสนวุ่นวายใจแก่ผู้ตอบที่ไม่ทราบและไม่คุ้นเคย

ในการรวบรวมข้อความนี้ เราพยายามที่จะรวบรวมข้อความซึ่งเกี่ยวข้องกับ

เรื่องที่เราจะศึกษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อาจจะเป็น ๒๐๐-๓๐๐ ข้อความ สำหรับ เรอร์สโตนและเซฟใช้เพียง ๑๓๐ ข้อความ ข้อความหรือแนวคำถามดังกล่าวอาจได้มาจากแหล่งต่าง ๆ ดังเช่น ความคิดเห็นของเพื่อนร่วมงาน หนังสือพิมพ์ บทกวีใน นิตยสารหรือวารสารต่าง ๆ หรืออาศัยประสบการณ์เดิมของตนเองหรือใช้วิธีการศึกษานำ (Pilot Study) เป็นต้น ส่วนการที่จะพิจารณาเลือกข้อความที่ดี ที่เหมาะสมและ ตรงตามความต้องการที่ศึกษา อาจพิจารณาโดยเกณฑ์ของเรอร์สโตนและเซฟดังกล่าวข้างต้นแล้ว มีผู้ให้เกณฑ์และอาจใช้พิจารณาร่วมกันไปด้วยก็ได้ คือ แวงก (Wang ๑๙๗๒ : ๓๖๗-๓๗๓) ลักษณะข้อความที่ใช้เป็นข้อความควรมีลักษณะดังนี้

๑. แต่ละข้อต้องเป็นเรื่องที่ก่อให้เกิดการถกเถียงได้ (Debatable)
เป็นการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นไม่เป็นข้อเท็จจริง
๒. แต่ละข้อความ ควรจะเกี่ยวข้องกับทัศนคติที่จะศึกษา
๓. ควรเป็นข้อความที่ตีความได้แง่เดียว
๔. ควรเป็นข้อความง่ายไม่ซับซ้อนนัก
๕. ควรเป็นข้อความสั้น ๆ
๖. ควรเป็นข้อความที่สมบูรณ์และใช้นิยามทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ
๗. ควรบรรจุความคิดที่สมบูรณ์เพียงความคิดเดียว
๘. ควรเป็นข้อความที่ชัดเจน

ขั้นที่ ๓ กำหนดกลุ่มบุคคลที่จะให้เป็นผู้ตัดสิน (Judge)

ความหมายของผู้ตัดสิน

คำว่า "ผู้ตัดสิน" หรือ "ผู้ทรงคุณวุฒิ" ได้มีผู้ให้คำจำกัดความไว้คล้าย ๆ

กัน เช่น

พจนานุกรมเว็บสเตอร์ (Webster Dictionary) ได้ให้คำจำกัดความของผู้ทรงคุณวุฒิว่า "ผู้ที่รับการฝึกฝนและมีความรู้ เป็นเลิศในสาขาวิชานั้น"

นอร์แมน คัลลีย์ (Norman Dalkey) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านเทคนิค
การวิจัยของบริษัทแรนค กล่าวว่า " ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญ คือ ผู้ที่มีความรู้เป็นพิเศษ
ในสาขาที่เขาสนใจ

เกษม บุญอ่อน แซก (Sax) ทรีซ (Treeces) ให้ความหมาย ในทำนอง
เดียวกันว่า ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้มีประสบการณ์สูง หรือผู้เชี่ยวชาญนั้น หมายถึง ผู้ที่มีทักษะหรือ
ที่เคยลงมือปฏิบัติงานใด ๆ จนได้ผลดีเป็นที่ประจักษ์ชัด หรือเป็นผู้ที่มีทัศนคติเชิงวิทยาศาสตร์
ในวิชาชีพที่มีพยานประจักษ์ชัดว่า ได้ปฏิบัติการในวิชาชีพจนได้รับผลสำเร็จดี หรือ เป็นผู้ใ้
รับการฝึกฝนมีความรู้ ความชำนาญเป็นเลิศในสาขาวิชานั้น ๆ หรือเป็นผู้ที่มีความรู้พิเศษในสาขา
ที่เขาสนใจ

นอกจากนี้ยังมีหลายท่านที่ได้ให้ความหมายของคำว่า ผู้ทรงคุณวุฒิ ในทำนองคล้าย ๆ
กันกับทั้ง ๕ ท่านที่กล่าวข้างต้น คือ เห็นพ้องกันว่า ผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้ที่มีความรู้ มีประสบการณ์
และได้ปฏิบัติงานสาขาวิชานั้น ๆ จนได้รับผลสำเร็จด้วยดี

คุณลักษณะของผู้ตัดสิน

การเลือกผู้ตัดสินหรือผู้ทรงคุณวุฒิที่เชื่อถือได้เป็นปัญหาสำคัญในการสร้างเครื่องมือ
ที่ใช้ผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้พิจารณาตัดสิน ดังนั้นในการสร้างมาตรฐานทัศนคติแบบเซอร์สโตน ได้มี
ผู้แนะนำในการเลือกผู้ตัดสินหรือผู้ทรงคุณวุฒิในการตัดสินขอความมาตรฐานทัศนคติแบบเซอร์สโตน
ดังนี้

ผู้ที่จะเป็นผู้ตัดสินเป็นบุคคลที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องนั้นโดยเฉพาะ จะเป็น
นักศึกษานิสิตในสาขาวิชานั้นก็ได้ โดยตามความร่วมมือจากผู้ตัดสิน ผู้ตัดสินมีประมาณ ๕๐ คน
นอกจากนี้ กลุ่มที่เป็นผู้ตัดสินต้องมีวิจาร์ณาตามพอสมควรในการที่จะตัดสินว่า ควรจะวาง
ขอความอยู่ในตำแหน่งใดของมาตร (ลวน สายยศ ๒๕๖๕ : ๕)

กลุ่มบุคคลที่จะให้เป็นผู้ตัดสิน (Judge) ว่าขอความใดควรมีน้ำหนักอยู่ในระดับ
ใด โดยยึดเกณฑ์ต่อไปนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์ ๒๕๖๖ : ๒๑)

๑. ควรให้เป็นกลุ่มที่มีใจเป็นกลาง ไม่มีความคิดโน้มเอียงไปทางใดทางหนึ่งโดยเฉพาะ โดยปกติอาจให้นักศึกษารวมอยู่ด้วย

๒. ให้มีจำนวนมากพอสมควร เพื่อความเชื่อถือได้ของการตัดสินใจ ถ้ามีจำนวนน้อยก็ยิ่งดี แต่หาเป็นไปไม่ได้จะใช้สัก ๕๐ คนก็พอได้

ผู้ตัดสินใจขอความของมาตรการทัศนคติแบบเชอร์สโตน เป็นบุคคลกลุ่มหนึ่งที่มีโมทัศน์ (Concept) ในเรื่องที่ต้องการวัด (ชีระพร อุวรรณโณ ๒๕๒๑ : บทที่ ๔ หน้า ๘)

คุณลักษณะของผู้ตัดสินใจขอความมาตรการทัศนคติแบบเชอร์สโตนซึ่งที่กล่าวแล้วสรุปเป็นลักษณะสำคัญ ๒ ประการ คือ

- ๑. เป็นบุคคลที่มีโมทัศน์ (Concept) ในเรื่องที่ต้องการวัด
- ๒. เป็นบุคคลที่มีวิจรรณญาณมากพอสมควร

ขั้นที่ ๔ การประเมินค่าขอความ

๑. การประเมินค่าขอความ โดยวิธีการกำหนดอันตรายภาคที่เท่ากันอย่างเห็นได้ชัดให้ผู้ตัดสินใจนั้น จากตัวอย่างของการสร้างมาตรวัดทัศนคติต่อศาสนานั้น เชอร์สโตนและเซฟได้ใช้กลุ่มตัวอย่างถึง ๓๐๐ คน เป็นผู้ตัดสินใจขอความทั้งสิ้น ๑๓๐ ขอ ประมาณว่า ผู้ตัดสินใจแต่ละคนจะใช้เวลาประมาณ ๔๕ นาที จึงจะจัดขอความทั้ง ๑๓๐ ขอนั้น ลงในแฟ้ม

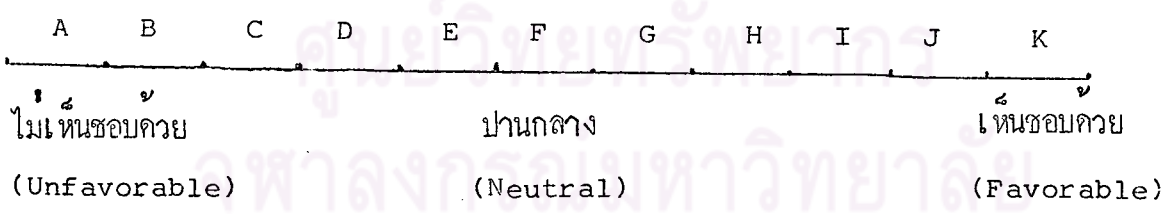
๑๑ แฟ้ม แล้วเสร็จ และในการจัดขอความลงในแฟ้มนั้น ผู้ตัดสินใจได้คำแนะนำในการตัดสินใจให้ตัดสินใจขอความโดยปรนัย

๒. ในการเสนอขอความทั้ง ๑๓๐ ขอนั้น เชอร์สโตนและเซฟได้พิมพ์ขอความในแต่ละขอความลงบนบัตร บัตรแต่ละใบจะมีขอความ ๑ ขอ ผู้ตัดสินใจแต่ละคนจะได้รับบัตรขอความ ๑๓๐ บัตร และจะได้รับแฟ้มสำหรับใส่บัตรขอความ ๑๑ แฟ้ม แต่ละแฟ้มจะมีตัวอักษรกำกับเรียงจาก A ถึง K แฟ้ม A จะอยู่ซ้ายมือสุด และแฟ้ม K จะอยู่ขวามือสุด ส่วนแฟ้มอักษรอื่น ๆ ก็จะเรียงโดยลำดับจาก A ถึง K

- ในแฟ้ม A นั้น สำหรับให้ผู้ตัดสินใจเลือกเอาบัตรขอความเฉพาะที่เขาเห็น

- ชอบคายน้อยที่สุด (Most Unfavorable) ใส่งไป
- ในแฟ้ม K นั้น สำหรับให้ผู้ตัดสินใจเลือกเอาบัตรข้อความเฉพาะที่เขาเห็นชอบคายน้อยที่สุด (Most Favorable) ใส่งไป
- ในแฟ้ม F สำหรับให้ผู้ตัดสินใจเลือกเอาบัตรข้อความเฉพาะที่เขาเห็นชอบคายน้อยปานกลาง (Neutral) ใส่งไป
- ในแฟ้ม G → K สำหรับให้ผู้ตัดสินใจเลือกเอาบัตรข้อความเฉพาะที่เขาเห็นชอบคายน้อยมากใส่งไปตามลำดับ จาก G → K
- ในแฟ้ม E → A นั้น สำหรับให้ผู้ตัดสินใจเลือกเอาบัตรข้อความเฉพาะที่เขาเห็นชอบคายน้อยใส่งไปตามลำดับจาก E → A
- ในแฟ้มทั้งหมด ตั้งแต่ A → K นั้น จะเห็นว่ามีลักษณะต่อเนื่องทางจิตวิทยา (Psychological Continuum) เรียงลำดับจากเห็นชอบคายน้อยที่สุด (A) เห็นชอบคายน้อยปานกลาง (F) เห็นชอบคายน้อยมากที่สุด (K) ดังแสดงจากแผนภูมิที่ ๑

แผนภูมิที่ ๑ ความต่อเนื่องโดยการกำหนดคอนตรภาคที่เท่ากันอย่างเห็นได้ชัดให้ตัดสินของเซอร์สโตน (The Thurstone Equal-appearing Interval Continuum)

๓. เซอร์สโตนและเชฟ ได้ใช้กลุ่มผู้ตัดสินใจจำนวน ๓๐๐ คน ในการพิจารณา มาตราวัดทัศนคติใน ๑๓๐ ข้อ สำหรับการสร้างมาตราวัดทัศนคติต่อศาสนา ต่อมาได้มีผู้ทำการศึกษาวิจัยถึงเรื่องจำนวนผู้ตัดสินใจที่เหมาะสม ดังเช่น

เอ็ดวาร์ดและเคนเนย์ (Edwards & Kenney ๑๙๔๖) ได้รายงานผลว่า การให้กลุ่มผู้ตัดสินจำนวน ๗๒ คน และกลุ่มผู้ตัดสินจำนวน ๓๐๐ คน พิจารณาตัดสิน การเปรียบเทียบข้อความชุดเดียวกัน จำนวน ๑๒๙ ชุด ผลการตัดสินทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่ามีค่าสหสัมพันธ์กันสูงถึง .๙๕ (Edwards & Kenney ๑๙๖๔ : ๗๒-๘๓)

เออร์บรอก (Uhrbrock ๑๙๓๔) ได้ให้ผู้ตัดสิน ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มละ ๗๒ คน และ ๕๐ คน ดำเนินการตัดสินค่าข้อความจำนวน ๒๗๙ ชุด ผลการประเมินค่าของสองกลุ่มนี้มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .๙๘ (Uhrbrock ๑๙๓๔ : ๓๖๕-๓๗๖)

จากผลการวิจัยจึงอาจจะสรุปได้ว่า ในการพิจารณาจำนวนผู้ตัดสินนั้น สำหรับในกรณีของการกำหนดอันตรภาคที่ปรากฏเท่ากันอย่างเห็นได้ชัดให้ตัดสินนี้ เพื่อเป็นการลดเวลาและภาระในการตัดสินและประเมินความাত্রวาททัศนคติ เราอาจลดจำนวนผู้ตัดสินลงได้จากจำนวน ๓๐๐ คน เป็น ๕๐ คน ซึ่งผลที่ได้นั้นก็ยังมีประสิทธิภาพเชื่อถือได้พอ ๆ กัน

๕. ในการนำเสนอข้อความทั้งหมดให้ผู้ตัดสินพิจารณานั้น ตามกระบวนการเดิมของเธอร์สโตนและเซฟนั้น ผู้ตัดสินต้องพิจารณาตัดสินโดยสอดคล้องข้อความจำนวน ๑๓๐ บัตร ลงในแผ่นทั้ง ๑๑ แผ่น แต่หากจะหาวิธีให้ง่ายและสะดวกรวดเร็วเข้า โดยการนำเสนอแนวคำถามทั้งหมดให้กลุ่มผู้ตัดสินทั้งหลายเหล่านั้น ดำเนินการพิจารณาตัดสินไปพร้อมกันก็จะเป็นการดี ใ้มีผู้เสนอแนะวิธีการนำเสนอข้อความให้ผู้ตัดสินพิจารณาหลายวิธี อาทิเช่น

บอลลินและเฟนเวิร์ก (Ballin & Farnsworth ๑๙๔๑) ได้นำเสนอการตัดสินข้อความโดยใช้วิธีประมาณค่าบนกราฟ (Graphic Rating Method) แทนที่จะให้สอดคล้องข้อความลงในแผ่นทั้ง ๑๑ แผ่น แต่ให้พิจารณาแต่ละข้อความ แล้วประมาณค่าผลการตัดสินลงบนแผ่นกราฟ โดยขีดวงบนเส้นตรงยาว ๑๑ นิ้ว โดยจำแนกประเภทเห็นชอบด้วย กำกับไว้ให้สำคัญ รอยขีดที่ปรากฏบนแผ่นกราฟดังกล่าวจะเป็นการแจกแจงข้อความทั้งหมดลงใน ๑๑ มาตรา แล้วนำไปพิจารณากำหนดค่ามาตราและค่าพิสัย ถึงควอไทล์ (Q) ต่อไป บอลลินและเฟนเวิร์ก ได้รายงานผลการทดลองประเมินผลค่า

ข้อความ ๒๐ ข้อ โดยวิธีประมาณค่าแบบกราฟ เมื่อนำผลไปเปรียบเทียบกับวิธีของเซอร์สโตนและเซฟ แล้วปรากฏว่า มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .๘๗ และมีค่าสหสัมพันธ์ .๘๘ เมื่อนำไปพิจารณาเปรียบเทียบกับวิธีของซีซอร์และเฮฟเนอร์ (Ballin and Farnsworth ๑๙๔๑ : ๓๒๓ - ๓๒๗)

ซีซอร์และเฮฟเนอร์ (Seashor & Hevner ๑๙๓๓) ได้นำเสนอข้อความโง้งายเขาควายการพิมพ์ข้อความทั้งหมดลงในกระดาษอัดสำเนาเป็นชุด ๆ ตอนซ้ายมือของแต่ละข้อความจะมีหมายเลข ๑ - ๑๑ พิมพ์ลงไว้ให้คัดลอกเขียนวงกลมล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกลางข้อความนั้น ๆ โดยพิจารณาตามลำดับความเห็นชอบควยจากน้อย - มาก ใ้ค้วารุคและเคนนี่ (Edwards & Kenney ๑๙๔๖) ได้นำวิธีของซีซอร์และเฮฟเนอร์ไปใช้ประเมินค่าข้อความจำนวน ๑๒๕ ข้อ เมื่อเทียบเคียงผลจากวิธีนี้กับวิธีของเซอร์สโตนและเซฟ แล้วปรากฏว่า ได้ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .๘๕ (Edwards & Kenney ๑๙๔๖ : ๗๒ - ๘๓)

จากเทคนิคการนำเสนอข้อความดังกล่าวมานี้ นำไปสู่ข้อสรุปว่า วิธีการศึกษาค้นคว้า การนำเสนอข้อความและจำนวนอันตรภาคที่กำหนดอย่างแนบชิดให้คัดลอกนั้น มีใช้ประเด็นสำคัญต่อการประเมินค่าข้อความแต่ที่สำคัญคือ ทุกวิธีไม่ว่าจะเป็นวิธีใดก็ตามถ้าหากสร้างมาตรวัดที่สอดคล้องต่อเนื่องทางจิตวิทยา (Psychological Continuum) โดยประมวลจากการพิจารณาของผู้คัดลอกนั้นได้แล้ว ก็ใ้ข้อความบรรลุเป้าหมายของมาตรวัดที่สอดคล้องกันทั้งสิ้น

ขั้นที่ ๕ หาเกณฑ์การกำหนดคามาตรา

เมื่อใ้ข้อความมาแล้ว นำแต่ละข้อความมาหาค่าทางสถิติ คือ ค่ามัธยฐาน (Median : S Value) และพิสัยควอไทล์หรือมาตราคิว (Interquartile Range : Q Value)

ขั้นที่ ๖ พิจารณาเลือกข้อความครั้งสุดท้าย

ขั้นนี้ เป็นขั้นพิจารณาเลือกข้อความครั้งสุดท้าย เพื่อจะนำมาเรียงเป็นมาตราวัดทัศนคติ จำนวนข้อของข้อความที่จะนำมาเรียบเรียงเป็นมาตราวัดทัศนคตินั้น ควรจะมีจำนวนน้อย แต่ควรมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทั้งนี้ก็ต้องพิจารณาในแง่ความสะดวก ความเหมาะสมและความต้องการจำเป็นแล้วแต่กรณี อาจใช้ ๒๐ ข้อ (Thurstone ๑๙๒๘) ๒๖, ๕๒, ๗๘ ข้อ (Ferguson ๑๙๓๕, ๑๙๓๘) ๕๐ ข้อ (Unrbrock ๑๙๕๘)

เมื่อกำหนดว่าจะใช้ข้อความกี่ข้อในมาตราวัดทัศนคติ เราก็จะดำเนินการเลือกสรรข้อความเฉพาะที่ดี ๆ เท่ากับจำนวนข้อที่ต้องการ เซอร์สโตน (Thurstone ๑๙๒๘ : ๒๘๓-๒๘๔) ได้เสนอแนะแนวทางในการเลือกข้อความครั้งสุดท้าย เพื่อบรรจุลงในมาตราวัดทัศนคติ คือ

๑. ในการเลือกข้อความครั้งสุดท้าย เพื่อใช้เป็นมาตราวัดทัศนคตินั้น หากไม่เป็นการสุกวิสัยแล้ว ควรจะพิจารณาเลือกข้อความตามอนุกรมของค่ามาตรา (Series of scale values) โดยให้หาค่ามาตรา (S Value) ให้ครบตั้งแต่ ๑ ถึง ๑๑

๒. ควรจะพิจารณาข้อข้อความที่ความเบี่ยงเบนของการตัดสินมีค่าสูงมาก ๆ หรือมี "การกระจายกระจายของการลงความเห็นที่ไม่ค่อยลงรอยกันเป็นส่วนมาก" ซึ่งแสดงว่า มีการลงมติเป็นหลายนัย อาจจะเป็นข้อความที่มีหลายแง่หลายมุม ยากแก่การตัดสิน ควรจะได้ตัดทิ้งโดยใช้ค่า Q เป็นเกณฑ์การพิจารณาความหลายนัยของข้อความ (Criterion of Ambiguity) เมื่อค่า มากกว่า ๑.๖๗ ถือว่า ข้อความนั้นมีหลายนัยใช้ไม่ได้ แต่ค่า Q น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๑.๖๗ ถือว่า เป็นข้อความที่มีความหมายในนัยเดียวกันนี้ให้เก็บไว้ใช้ได้

๓. ในเมื่อเราได้ค่ามาตรา (S Value) หรือค่ามัธยฐาน (Median) ประจำแต่ละข้อแล้ว เราอาจจำเป็นต้องตรวจสอบค่ามาตรา (S Value) หรือค่ามัธยฐาน (Median) ประจำข้อนั้นอีกครั้งหนึ่ง โดยนำไปให้บุคคลกลุ่มอื่น ๆ ตัดสินว่า ข้อความดังกล่าว ควรจะอยู่ที่ใดแน่ ๆ ถ้าหากผลปรากฏว่า คนหมู่มากยังตัดสินให้อยู่

ณ จุดเดิมตรงตามค่ามาตราประจำข้อนั้น ๆ แล้ว ก็แสดงว่าใช้ได้ แต่ถ้าปรากฏว่า
 ค่ามาตราในครั้งหลังผิดแตกต่างกว่าครั้งแรกมาก เราก็มองว่า ข้อความนั้นไม่ค่อยแน่นอน
 ไม่สอดคล้องกันทั้งสองครั้ง โดยอาศัยเกณฑ์ของความไม่สอดคล้องของกัน

(Criterion of Irrelevance) ข้อความที่มีค่ามาตรา (S) เท่ากันมาอยู่
 ใกล้เคียง ๆ กัน ทั้งนี้และทั้งนั้นก็เพื่อผลที่ได้จากการนำไปใช้วัดทัศนคติโดยผู้ตอบจะได้ออก
 ซึ่งทัศนคติของเขาอย่างเต็มที่ โดยมีให้มีการแนะนำทั้งทางตรงและทางอ้อม

๔. นำข้อความที่ได้เรียงแบบสุ่ม แล้วไปดำเนินการจัดพิมพ์ให้อยู่ในรูปแบบ
 สอบถามที่พร้อมจะใช้ในการวัดทัศนคติต่อไป

ขั้นที่ ๗ การนำไปใช้

๑. นำเสนอแบบสอบถามหรือมาตรวัดทัศนคติที่สำเร็จรูปแล้วนั้น ให้กับบุคคลใน
 กลุ่มตัวอย่างจริงเป็นผู้ตอบ ซึ่งเทคนิคในการตอบนั้นอาจจะกระทำได้ ๒ วิธี กล่าวคือ

วิธีที่ ๑ วิธีให้เลือกตอบเฉพาะข้อความที่เห็นด้วยมากที่สุดประมาณ ๑๐%
 ของจำนวนข้อความในมาตรวัดทัศนคติ กล่าวคือ ถ้ามีข้อความ ๒๐ ข้อ ก็ให้เลือกเพียง
 ๒ ข้อ มีข้อความ ๓๐ ข้อ ก็ให้เลือกเพียง ๓ ข้อ เป็นต้น

วิธีที่ ๒ วิธีให้เขียนเครื่องหมายถูก (/) ลงหน้าข้อความที่เห็นด้วย
 และให้เขียนเครื่องหมายกากบาท (X) ลงหน้าข้อความที่ไม่เห็นด้วย

๒. การคิดคะแนนอันเป็นผลจากการตอบของแต่ละคนนั้นกระทำโดยเอาค่า
 มาตรา (S) ประมวลค่าข้อความที่ถูกเลือกตอบ (ในวิธีที่ ๑) หรือค่าตอบที่เห็นด้วย
 เฉพาะที่เขียนเครื่องหมายถูก (/) (ในวิธีที่ ๒) มารวมกันทั้งหมด แล้วหาค่าเฉลี่ย
 เพื่อจะทราบว่าผลเฉลี่ยดังกล่าวจะตกอยู่ในตำแหน่งใดบนมาตรวัดทัศนคติ

การทัศนัยคุณค่า

ค.ศ.๑๙๖๑ เซอร์รีฟและโฮฟแลนด์ (Sherif and Hovland) ได้เสนอ

ทฤษฎีทัศนคติทฤษฎีหนึ่งให้ชื่อว่า ทฤษฎีการตัดสินทางสังคม (Social Judgmental Theory) ต่อมาในปี ค.ศ.๑๙๖๕ และ ค.ศ.๑๙๖๗ เซอร์วีฟ เซอร์วีฟและนิเมอร์กอด เซอร์วีฟและ เซอร์วีฟได้ขยายความของทฤษฎีการตัดสินทางสังคม ทฤษฎีการตัดสินคุณค่าทางสังคมมีลักษณะเช่นเดียวกับทฤษฎีการปรับระดับ (adaptation level Theory) ซึ่งมีใจความของทฤษฎีว่า "คนเรามักจะจัดสิ่งเร้าต่าง ๆ ให้อยู่ในรูปลำดับที่มีความหมายในมิติทางจิตวิทยา (นั่นคือ การจัดลำดับคนตามอายุจากน้อยสุดถึงมากที่สุด จัดความสูงจากเตี้ยสุดถึงสูงสุด จากที่ขมบ่น้อยที่สุดถึงมากที่สุด การตัดสินคุณค่าทางกายภาพมีลักษณะเดียวกันกับการตัดสินคุณค่าทางจิตวิทยาลักษณะความนึกเห็นในการตัดสินของคนมี ๒ อย่าง คือ ความตรงข้ามกัน (Contrast) และความสอดคล้องกัน (Assimilation)

ความตรงข้ามกัน (Contrast) หมายถึงการตัดสินคุณค่าโดยการเคลื่อนออกไปจากจุดอ้างอิง (anchor)

ความสอดคล้องกัน: (Assimilation) หมายถึงการตัดสินคุณค่าโดยการเคลื่อนให้ใกล้จุดอ้างอิง (anchor)

ในขอบเขตของทัศนคติของคนเรา ก็มักจะมีตัวทัศนคติของตนเป็นตัวกำหนดนำหรือจุดอ้างอิง (anchor) ความเห็นหรือทัศนะของผู้อื่นก็มักจะมองกันในลักษณะว่าใกล้เคียงหรือห่างไกลกับของตัวเอง ทัศนะที่ใกล้กับคนก็จะดึงเข้าหา (assimilate) ส่วนที่ไกลจากความเห็นของคนก็มักจะถูกมองในลักษณะที่ไกลออกไป และไกลเกินกว่าความจริงด้วย

ดังนั้นในการตัดสินคุณค่าโดยการจับแบ่งกลุ่มข้อความนั้น ผู้ที่มีทัศนคติสุดโต่งทางบวกหรือทางลบ ตัดสินข้อความในส่วนที่สอดคล้องกับทัศนคติของตน และแยกแยะข้อความส่วนนั้นไ้มากกลุ่ม ในส่วนที่ตรงข้ามกับทัศนคติของตนนั้นได้น้อยกลุ่ม (Petty and

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ค.ศ.๑๙๗๒ ฮิงค्ली (Hinckley) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคามাত্রของข้อความกับทัศนคติของผู้ตัดสินในการจัดข้อความ โดยใช้กลุ่มผู้ตัดสินที่มีทัศนคติต่อนิโกรแตกต่างกัน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มนิโกรซึ่งมีทัศนคติสูงต่อนิโกร กลุ่มนิวขาวทางเหนือที่มีทัศนคติปานกลางต่อนิโกร และกลุ่มนิวขาวทางใต้ที่มีทัศนคติต่อนิโกรต่ำ ให้แต่ละกลุ่มจัดอันดับข้อความ ๑๑๔ ข้อ ที่เกี่ยวกับนิโกรเป็น ๑๑ กลุ่ม โดยใช้วิธีอันตรภาคปรากฏเท่ากัน ผลการศึกษาปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคามাত্রาของข้อความของกลุ่มผู้ตัดสินระหว่างนิวขาว ๒ กลุ่ม มีค่าสัมพันธเท่ากับ .๕๘ ค่าสหพันธ์ระหว่างคามাত্রาของgruppenิวขาวและนิโกรเป็น .๕๕ การจัดลำดับข้อความของความค่อเนื่องทางจิตวิทยาของกลุ่มผู้ตัดสินที่มีทัศนคติต่าง ๆ เหมือนกัน ฮิงค्ली สรุปว่า ความจรรยาของข้อความเป็นอิสระจากทัศนคติของผู้ตัดสิน (Hinckley ๑๙๗๒ : ๒๘๓-๒๘๖)

ค.ศ.๑๙๗๒ บายัน (Beyle) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคามাত্রาของข้อความกับทัศนคติของผู้ตัดสิน โดยใช้ข้อความที่สัมพันธ์กับส่วนหนึ่งของผู้สมัคร เลือกตั้งต่อสำนักนโยบายให้กลุ่มผู้ตัดสินเป็นกลุ่มผู้สมัคร เลือกตั้งและกลุ่มบุคคลทั่วไป บายันพบว่า คามাত্রาที่ได้จากการตัดสินของผู้ตัดสินทั้ง ๒ กลุ่ม มีค่าสหพันธ์เท่ากับ .๕๙ (Beyle ๑๙๗๒ : ๕๒๗-๕๔๔)

ค.ศ.๑๙๗๕ เฟอ์กูสัน (Ferguson) ใช้คะแนนของมาตราวัดทัศนคติต่อสงครามที่สร้างโดยวิธีอันตรภาคปรากฏเท่ากัน แบ่งกลุ่มผู้ตัดสินเป็น ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทัศนคติที่ต่อต้านสงคราม กลุ่มที่มีทัศนคติปานกลาง และกลุ่มที่ชอบสงคราม ให้กลุ่มผู้ตัดสินเปรียบเทียบเพื่อเปรียบเทียบผลการตัดสินข้อความของมาตราวัดทัศนคติต่อสงคราม ๒๐ ข้อความ ผลปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคามাত্রาของgruppenผู้ตัดสินทั้ง ๓ กลุ่ม แต่ละคู่ได้ค่าสหพันธ์มากกว่า .๕๘ (Ferguson ๑๙๗๕ : ๑๑๕-๑๑๗)

ค.ศ.๑๙๗๗ พินเตอร์และฟลอราโน (Pinter and Forlano) ให้กลุ่มผู้ตัดสินตอบมาตราวัดทัศนคติต่อความรักชาติแบบอันตรภาคปรากฏเท่ากันขณะเดียวกัน หลังจาก

ตอบมาตราวัดทัศนคติแล้วให้กลุ่มผู้ตัดสินตัดสินข้อความของมาตราวัดทัศนคติ เพื่อเปรียบเทียบผลการตัดสินของมาตราวัดทัศนคติของผู้ตัดสินที่มีทัศนคติแตกต่างกัน โดยแบ่งคะแนนของกลุ่มผู้ตัดสินเป็น ๓ กลุ่ม คือ ๒๗% เป็นคะแนนของกลุ่มที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (Most Favorable) ๒๓% เป็นคะแนนของกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (Most Unfavorable) ๕๐% เป็นกลุ่มปานกลาง ผลการศึกษาปรากฏว่า ลำดับตำแหน่งของข้อความจากกลุ่มผู้ตัดสินที่มีทัศนคติที่ถือความรักชาติมากกลุ่มที่มีทัศนคติปานกลาง และกลุ่มที่มีทัศนคติต่อความรักชาติน้อยโดยเปรียบเทียบเป็นคู่ ๆ ผลค่าสหสัมพันธ์ของทุกคู่มีค่ามากกว่า .๕๘ (Pinter and Forlano ๑๙๓๗ : ๓๙-๔๕)

ค.ศ. ๑๙๕๒ โฮพลันด์และเชอร์วีย์ฟ (Hovland and Sherif) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของค่ามาตราวัดทัศนคติของผู้ตัดสิน โดยใช้ข้อความของมาตราวัดทัศนคติตอนิโกรของฮิงส์ลีย์ ๒๐ ข้อความ ให้กลุ่มผู้ตัดสิน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มนิโกรจำนวน ๑๐๓ คน ซึ่งเป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนในภาคฤดูร้อนของมหาวิทยาลัยโอคลาโฮมา ๕๔ คน นักศึกษาของมหาวิทยาลัยสำหรับนิโกรที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ๔๙ คน และกลุ่มผิวขาว แบ่งเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มผิวขาวที่ชอบนิโกร (Pro-Negro) จำนวน ๑๑ คน กับกลุ่มผิวขาวที่ต่อต้านนิโกร (Anti-Negro) จำนวน ๔๓ คน ผลการศึกษาปรากฏว่า ผลการตัดสินข้อความของมาตราวัดทัศนคติตอนิโกรของกลุ่มนิโกรและกลุ่มผิวขาวที่ชอบนิโกร จัดวางตำแหน่งข้อความอยู่ตอนปลายสุดของค่ามาตราทั้งสองด้าน ลักษณะความต่อเนื่องของขงมีลักษณะไม่ต่อเนื่องทางจิตวิทยา ส่วนกลุ่มผิวขาวที่ต่อต้านนิโกร ผลการจัดวางตำแหน่งข้อความมีลักษณะคล้ายกับผลการตัดสินของฮิงส์ลีย์ (Hovland and Sherif ๑๙๕๒ : ๒๓๖-๒๔๘)

ค.ศ. ๑๙๕๕ เคลลีและคณะ (Kelley and other) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการตัดสินข้อความแบบเชอร์สโตนและวิธีการตัดสินโดยการเปรียบเทียบคู่ (Method of Pair Comparison) โดยใช้ข้อความ ๒๐ ข้อความ ของฮิงส์ลีย์ที่มีลักษณะการกระจายค่ามาตราเป็นความต่อเนื่องทางจิตวิทยา ก่อนการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างค่ามาตราของการเปรียบเทียบคู่กับวิธีของเชอร์สโตนของ ๒๐ ข้อความ ได้ตรวจสอบ

คามাত্রของมาตรอันตรภาคปรากฏเท่ากัน พบว่า คามাত্রที่ได้จากกลุ่มผู้ศึกษินนิเวศชาว
๑๗๕ คน มีลักษณะการกระจายเป็นลักษณะทอเนื่องทางจิตวิทยา ส่วนของนิโกรจำนวน
๑๐๓ คน ขอความถูกต้องยุดตอนสุดของคามাত্রทั้ง ๒ ข้าง ซึ่งลักษณะการจัดตำแหน่ง
ขอความมีลักษณะเดียวกันกับของไฮพลแลนค์และเซอร์รีฟ

ต่อมาใช้ ๒๐ ขอความ ให้กลุ่มนิโกร ๗๑ คน และนิเวศ ๗๔ คน ใช้วิธี
เปรียบเทียบ ผลปรากฏว่า เมื่อใช้วิธีเปรียบเทียบเพื่อหาคามাত্রของขอความมีลักษณะทอเนื่อง
ทางจิตวิทยา ซึ่งคล้ายกับผลการจัดตำแหน่งโดยวิธีอันตรภาคปรากฏเท่ากัน

(Kelley, et al ๑๙๕๕ : ๑๔๗-๑๕๘)

ค.ศ. ๑๙๕๕ แกรนเนเบอร์ก (Granneberg) ได้ศึกษาทัศนคติต่อศาสนา
โดยสร้างมาตรวัดทัศนคติต่อศาสนาโดยใช้วิธีอันตรภาคปรากฏเท่ากันหรือวิธีการของ
เซอร์สโตน พบว่า ผู้ที่นับถือในศาสนา กับผู้ไร้ศาสนา มีคะแนนทัศนคติต่อศาสนาแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญ และที่สำคัญคือ การให้น้ำหนักของขอความหรือการจัดประเภทของขอความ
ระหว่างผู้ศึกษินที่มีสติปัญญาสูง (Superior) และผู้ศึกษินที่มีสติปัญญาต่ำ
(Low Intelligence) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญและมีปฏิกริยารวม
(Interaction) ระหว่างสติปัญญาของผู้ศึกษินและทัศนคติของผู้ศึกษินมีผลต่อการจัด
ประเภทของขอความ (Claire Sellitz and Others ๑๙๖๖ : ๓๑๐-๓๑๒)

พ.ศ. ๒๕๑๗ ฉวน สายยศ สร้างมาตรวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครูตามวิธีการของ
เซอร์สโตน ซึ่งมีมาตรวัด ๑๑ ขอ มีขอความทั้งหมด ๑๐๐ ขอ ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา
ศึกษินจำนวน ๑๓๑ คน มีทั้งอาจารย์และนิสิตปริญญาโทพิจารณาตัดสินในแต่ละขอว่า
อยู่ในมาตราใดใน ๑๑ มาตรา เมื่อนำมาวิเคราะห์แล้ว ปรากฏว่า พอใช้ได้มีเพียง ๕๐ ขอ
จึงแบ่งเป็นมาตรวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครูออกเป็น ๒ ฉบับ ฉบับละ ๒๕ ขอ ฉบับ ก.
มาตรวัดในรูปแบบคะแนนเจดีย์มีตั้งแต่ ๑.๔๖ ถึง ๑๐.๓๖ มีความเบี่ยงเบนมาตรฐาน จาก
.๗๒ ถึง ๑.๖๒ มาตรวัดในรูปแบบคะแนนมาตรฐานมีตั้งแต่ ๑.๒ ถึง ๑๐.๔ และการกระจาย
วัดเป็นมาตราทิว (Q) จาก .๕๕ ถึง ๒.๐๗ ส่วนฉบับ ข. ซึ่งพยายามจับคู่ความเท่ากัน

ของมาตรวัดในฉบับ ก. มีมาตรวัดในรูปแบบคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ ๑.๕๔ ถึง ๑๐.๒๒ มีความ
เบี่ยงเบนมาตรฐานจาก .๘๘ ถึง ๑.๕๔ มาตรวัดในรูปแบบมัธยฐานมีตั้งแต่ ๑.๒ ถึง
๑๐.๓ และการกระจายวัดเป็นมาตรวัด (Q) จาก (๘๘ ถึง ๒.๐๔ ความเที่ยงของ
มาตรวัดทัศนคติแบบคุณานโดยกลุ่มตัวอย่างคณะครูเทศบาลจาก ๒๔ เขต จำนวน ๒๖
คน ปรากฏว่า ได้ค่าความเที่ยง ๐.๘๑ จำนวนคนน้อยซึ่งยังเชื่อได้ยาก และค่า
สัมประสิทธิ์สหพันธ์ระหว่างมาตรวัดในรูปแบบคะแนนเฉลี่ยและมาตรวัดในรูปแบบมัธยฐาน
ของฉบับ ข. มีค่าเท่ากับ ๐.๘๘๘๘ (ล้วน สายยศ ๒๕๑๗ : ๑๑๘-๑๒๗)

พ.ศ. ๒๕๒๔ ล้วน สายยศ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแบบ
วัดทัศนคติ แบบเซอร์สโตน และแบบออสกุท ให้นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาศึกษาศาสตร์
สร้างเครื่องมือวัดทัศนคติต่อสิ่งที่ตนถนัด และสร้างเครื่องมืออย่างน้อยคนละ ๓ แบบ แล้ว
หาคคุณภาพเครื่องมือ แต่ละแบบตามหลักวิชา ผลค่าความเที่ยงของเครื่องมือในการวิจัย
ครั้งนี้ อยู่ระหว่าง .๖๘-๘๑ ให้แต่ละคนใช้เครื่องมือวัดทัศนคติทั้ง ๓ แบบ ของตนเองไป
สอบกับกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ ๓๕-๕๐ คน แล้วนำคะแนนจากแบบวัดทัศนคติทั้งสามฉบับมาหา
สัมประสิทธิ์สหพันธ์ ผลปรากฏว่า สัมประสิทธิ์สหพันธ์ระหว่างคะแนนแบบวัดทัศนคติแบบ
เซอร์สโตนกับแบบลิเกอร์ต แบบเซอร์สโตนกับแบบออสกุท และแบบลิเกอร์ตกับแบบออสกุท
มีค่าสูง มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ในแต่ละข้อเรื่อง นั่นคือการใช้แบบวัดทัศนคติทั้งสามแบบ
คงกล่าวต่อสิ่งเดียวกัน ไม่ว่าในเรื่องใดหรือทัศนคติต่ออะไรมีความสัมพันธ์กันสูง เชื่อกัน
ได้ ๘๘% (ล้วน สายยศ ๒๕๒๔ : ๕๘-๖๓)

พ.ศ. ๒๕๒๕ สวัสดิ์ ประทุมราช และสุภาพ วาดเขียน ได้สร้างและ
พัฒนาแบบวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครู ตามวิธีการหลักอันตรภาคตามที่ปรากฏเท่านั้น โดยให้ข้อ
ทรงมีค่ามาตราจากน้อยที่สุดเป็น ๑ ซึ่งหมายถึง ทัศนคติที่ไม่ดีที่สุด จนถึงค่ามาตรามาก
ที่สุดเป็น ๑๑ ซึ่งหมายถึงทัศนคติที่ดีที่สุด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการตัดสินใจให้ค่าประจำข้อความ
เป็นนิสิตบัณฑิตศึกษา และอาจารย์คณะครุศาสตร์ประเภทละ ๑๐๐ คน รวม ๒๐๐ คน
กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาความเที่ยงมีจำนวน ๒๕๘ คน กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาความตรงมีจำนวน
๓,๒๕๘ คน ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาเกณฑ์ปกติเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่ผ่านการ

สอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในคณะศึกษาศาสตร์และคณะครุศาสตร์ ๑,๔๑๗ คน สถิติที่ใช้ในการหาค่ามาตราประจำข้อคือ มัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนควอดไทล์ การหาความเที่ยงใช้หาสหสัมพันธ์แบบแองคริง การหาความตรงเชิงทฤษฎีใช้การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มด้วยการทดสอบค่าที การหาความตรงตามสภาพปัจจุบันใช้สหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดทัศนคติต่ออาชีพครูฉบับนี้กับแบบวัดทัศนคติต่ออาชีพครูแบบของพีธีป็น ผลปรากฏดังนี้

๑. ไคแบบวัดทัศนคติต่ออาชีพครูที่มีค่ามาตราประจำข้อจาก ๑ ถึง ๑๑ ค่าละ ๔ ข้อ รวมทั้งฉบับนี้ข้อละ ๔๔ ข้อ

๒. ค่าความเที่ยง (Reliability) คำนวณโดยใช้สหสัมพันธ์แบบแองคริงของกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ทั่วไป และนิสิตนักศึกษาฝึกหัด .๗๕๕ และ .๗๓๒ ตามลำดับ

๓. ความตรงเชิงทฤษฎีโดยการทดสอบความแตกต่างระหว่างผู้ที่ตั้งใจประกอบอาชีพครูกับผู้ตั้งใจประกอบอาชีพอื่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ทั่วไป และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาทางครูได้ ความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทุกกลุ่ม โดยกลุ่มที่ตั้งใจประกอบอาชีพครูมีคะแนนสูงกว่า ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างนิสิตคณะศึกษาศาสตร์และคณะครุศาสตร์รวม ๓๖ กลุ่ม ความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ๓๐ กลุ่ม โดยกลุ่มที่ตั้งใจประกอบอาชีพครูมีคะแนนสูงกว่า ส่วนความตรงตามสภาพปัจจุบัน สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบวัดทัศนคติต่ออาชีพครูฉบับนี้กับฉบับที่ใช้ตามแนวพีธีป็น ค่าสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติ ๖ ค่า ในจำนวน ๘ ค่า

๔. เกณฑ์ปกติ ซึ่งใช้คะแนนรวม ๔ ข้อ คะแนนมีพิสัยจาก ๔ ถึง ๔๔ ส่วนเปอร์เซ็นต์ไทล์มีพิสัยจากร้อยละ ๑.๑๗ ถึงร้อยละ ๙๘.๘๓

จากการวิจัยดังกล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่ามาตราของข้อความกับทัศนคติของผู้ตัดสินใจได้รับความสนใจและทำการศึกษาวิจัยติดต่อกันมากกว่าสามสิบปี ผลการวิจัยมีทั้งคล้ายกันและขัดแย้งกัน ซึ่งปรากฏชัดเจนคือ

ผลการวิจัยของอิงคีดี (๑๙๓๒) พบว่า ความมาตราของข้อความ เป็นอิสระจากทัศนคติของผู้
 ศึกษิน หลังจากนั้นมาอีกยี่สิบปี คือ ในปี ค.ศ. ๑๙๕๒ โยพแลนด์และเซอร์วีฟได้ศึกษา
 ความสัมพันธ์ของมาตรากับทัศนคติของผู้ศึกษินในรูปของผลของการจัดวางตำแหน่งข้อ
 กระทบของมาตราทัศนคติคือนิโกร โดยใช้มาตราทัศนคติของอิงคีดี ผลปรากฏว่า ผลการ
 ศึกษินของข้อความของมาตราทัศนคติคือนิโกรของกลุ่มนิโกร และกลุ่มผิวขาวที่ชอบนิโกร
 จัดวางตำแหน่งข้อความอยู่ตอนปลายสุดของมาตราทั้งสองด้าน ลักษณะการศึกษินมี
 ลักษณะไม่ต่อเนื่องทางจิตวิทยา ส่วนผลการจัดวางตำแหน่งข้อกระทบของกลุ่มผิวขาวที่ต่อ
 ด้านนิโกรมีลักษณะการกระจายคล้ายของอิงคีดี ต่อมาปี ค.ศ. ๑๙๕๕ เซลตีและคณะได้
 ตรวจสอบมาตราของมาตราทัศนคติของอิงคีดี ผลปรากฏมีลักษณะ เช่นเดียวกับของ
 โยพแลนด์และเซอร์วีฟ แต่เมื่อใช้มาตราทัศนคติคือนิโกรของอิงคีดีโดยใช้วิธีศึกษินโดย
 การเปรียบเทียบ ผลปรากฏว่า ความมาตราของข้อกระทบของมาตราทัศนคติคือนิโกรมีลักษณะ
 การกระจายเป็นลักษณะต่อเนื่องทางจิตวิทยาและในปีเดียวกันนั้น แกรนเนเบอร์ได้ศึกษา
 วิจัยเกี่ยวกับผลการศึกษินข้อกระทบของมาตราทัศนคติต่อศาสนา พบว่า ผลการศึกษินของ
 ผู้ศึกษินที่มีระดับสติปัญญาสูงและผู้ศึกษินที่มีระดับสติปัญญาค่ำมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
 และมีปฏิกริยาร่วมระหว่างสติปัญญาและทัศนคติของผู้ศึกษินต่อศาสนาอีกด้วย เมื่อเวลาผ่าน
 พ้นมาเป็นเวลานานก็ยังหาข้อสรุปถึงคุณลักษณะของผู้ศึกษินข้อความของมาตราทัศนคติแบบ
 เซอร์สโตนไม่ได้ ประกอบกับการศึกษาค้นคว้าผลงานการวิจัยของไทยไม่ปรากฏมีผู้ใดทำ
 การศึกษาวิจัยในเรื่องดังกล่าวนี้ มีเฉพาะที่ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและพัฒนามาตราวัด
 ทัศนคติแบบเซอร์สโตนเท่านั้น รวมทั้งได้ศึกษาพบว่า เซลตีและคณะ (Selltiz
 and Other : ๓๑๐-๓๑๒) ได้กล่าวว่า แบบวัดทัศนคติแบบ เซอร์สโตนมีความยุ่งยาก
 ในการสร้างมาก อีกทั้งทัศนคติของผู้ศึกษินเองมักจะมีอิทธิพลต่อการศึกษินข้อความด้วย
 เพราะการที่จะให้ผู้ศึกษินทำตัวเป็นกลาง ๆ จริงนั้นทำได้ยาก จากเหตุผลดังกล่าวแล้ว
 ข้างต้น จึงได้ทำการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะได้เป็นประโยชน์และเป็น
 ข้อเสนอแนะในการคัดเลือกผู้ศึกษินข้อความของมาตราทัศนคติแบบ เซอร์สโตนในโอกาสต่อไป